

Текстъ: Стари Татко
Умѣрено

ПРОЛѢТЬ

Музика: Боге

Теж-ка зи- ма вечъ се вди- га, е-то про- лѣть-

та при- сти- га, зе- ле- нѣ- е се тре- ва- та по без-

1 rit... Fine 2 D. C. al Fine

край- ни- тѣ по- ле- та зе- ле- ле- та прип- катъ

Припкатъ овце отъ кошара,
овчарче младо ги подкара.
Заскачаха агънцата,
захрупкаха тревцата.

плюль си на петитѣ, хукналъ по пѣтя.
Стигналъ въ града. Обиколилъ всички
улицы. Отъ хитреца нѣмало и сѣнка. Ся-
кашъ билъ потъналъ въ земята.

Върналъ се вечеръта капналъ отъ
умора. Намѣкналъ се въ кѣщи и се стру-
полилъ край огнището.

— Дай кожата! — посрещнала го
жена му.

— Нѣма ни кожахъ, ни яйца, нито
пари!

— Какъ така! — пламнала жената.

— Чакай малко, не ме бий още, ще
ти разправа цѣлата работа! — отвѣр-
налъ Жълтичката и разказалъ всичко.

Още не довършилъ кипнала жена му.
Разлютила се, като оса. Завикала така,
че кѣщата почнала да се друса. Отъ очи-
тѣ и искри изкочили. Грабнала ржжена,
че като го затупала, тупа-лупа, тупа-лу-
па още малко и да го претрепе.

— Чакай да ти дамъ на тебе единъ
звездороецъ! — крещѣла тя.

Жълтичката се свивалъ, като попа-
ренъ, треперелъ, пухтѣлъ и само викалъ:

— Удрий жено, дано налѣбешъ малко
умъ въ тая шура глава!

Три дни и три нощи лежалъ боленъ
Жълтичката отъ тоя бой. Най-сетне се
надигналъ трѣгналъ да търси кошницата,
поне нея да му върне хитреца.

Григоръ Угаровъ

ГРИЖЛИВА МАЙКА

Далечъ навътре въ гората, въ най-
затѣнтенитѣ гжсталаци, дълбоко между
коренитѣ на единъ старъ джбъ бѣше
намѣрила убѣжище една едра четриго-
дишна лисица. Кѣсно презъ лѣтото тя
бѣ успѣла да отгледа петъ лисичета.
Есенъта бѣ настѣпила, но старата ли-
сица все още не смѣеше да се раздѣли
съ рожбитѣ си. Много често тя ги из-
веждаше отъ скривалището си на учение.
Водѣше ги наоколо съ себе си, но все
гледаше да е близу до стария джбъ.
Всѣкога тя първа излизаше отъ скрива-
лището: ще помилва децата си, ще ги
поближи по муцункитѣ и ще трѣгне. Тѣ
разбираха езика на майка си и я следваха.

А старата лисица никога не излизаше
отведнажъ изъ дупката си. Най-напредъ
повдигаше предпазливо острата си му-
цунка изъ отвора на скривалището: ще
наостри уши, ще се услуша нѣколко ми-
нути, ще навире носа си да подуши на-
горе изъ въздуха и чакъ тогава ще из-
мъкне предпазливо тънкото си и гѣвкаво
тѣло навънъ. И ето, следъ нея се из-
точваха едно по едно петтѣ лисичета.
Сега вече тѣ размѣняха мѣстата си:
майка имъ ги пушаше да излѣзатъ на-
предъ, а тя трѣгваше следъ тѣхъ.

Като се увѣрѣше старата лисица, че